

י"ט שבט תשפ"ג \ גיליון 322

שְׁמוֹת - יְהִירוּ

הפטרה:

"בְּשֵׁנַת מוֹת הַמֶּלֶךְ עֲזָרָה" {ישעיהו ו', א'}
 לע"צ: ברכה בת אסתר ת.ג.צ.ב.ה.

לרפואה שלמה אמן.
 מיטלי בת עליזה
 קסם לאה חיה בת אלה
 טליה אסתר בת אלינור
 ינון יהודא חי בן זרד רוזה
 אפרים יהודא בן רייזל
 כנרת בת מרים
 יצחק בן פרלה
 רחלי בת הניה

הרב אשר ביטון רב משמר הגבול - ירושלים

השבת נקרא על קבלת התורה ומעמד הר סיני, "וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְהִיט הַבְּקָר וַיְהִי קֶלֶת וּבְרָקִים וַעֲנַן כָּבֵד עַל הָהָר וְקוֹל שֹׁפָר תָּזַק מְאֹד וַיַּחֲדָד כָּל הָעָם אֲשֶׁר בְּמַחֲנֶה. וַיְהִי קוֹל הַשֹּׁפָר הוֹלֵךְ וְחֶזֶק מְאֹד מִשָּׁה יִדְבַר וְהָאֱלֹקִים יַעֲנֵנוּ בְּקוֹל". בעשרת הדברות נאמר "לא תחמוד", ושואל רבינו אברהם האבן עזרא: איך התורה מצווה על האדם דבר שאין ביכולתו לקיימו? שהרי אי אפשר שלא יחמוד אדם בלבו דבר יפה שרואה, ואם כן כיצד התורה דורשת מהאדם דבר שהוא אינו יכול לעמוד בו? כדי ליישב שאלה זו מסביר הרב יסוד גדול באמונה, והוא שצריך האדם לידע ולהאמין כי החיים, הבנים, והפרנסה, לא תלויים בזכות האדם או בפעולותיו למענם, אלא הכל תלוי בידי שמים, ובמה שנגזר עליו מלמעלה, ואם נגזר עליו לקבל זאת יקבל ללא עיכוב, ואם לא נגזר עליו לקבל זאת, הרי כל מה שיעשה לקבל לא יעזור לו והדבר לא יגיע אליו. וצריך האדם להחדיר אמונה זאת בלבו, וכשיאמין באמונה שלימה ביסוד זה, ממילא לא יחמוד דברים של אחרים אפילו במחשבה בלבו, שהרי יודע הוא כי אם זה מגיע לו יקבלו ללא שהות, ואם זה לא שלו לא יעזור לו שום דבר שבעולם כדי לקבלו. והרב מביא על כך משל, כמו שאדם כפרי לא יעלה על לבו אפילו במחשבה להתחתן עם בתו של המלך בידעו שדבר זה לא יתכן לעולם, וכמו שאף אדם לא שואף לעוף בשמים כציפור בידעו שלעולם לא יהיו לו כנפיים, ולא חומד זאת אפילו במחשבה, כך כשיחדיר לעצמו את האמונה כי אף ממון או אישה או כל דבר שבעולם לא ימצאנו בגלל חכמתו שלו או פעלו, אלא רק בידי שמים תלוי הדבר, ואם הדבר שלו אז יקבלנו, ואם אינו שלו אין לו סיכוי לקבלו, ממילא אין לו מה לחמוד דבר זה בלבו. וזהו למעשה ציווי התורה "לא תחמוד". מסופר על האבן עזרא שהיה עני מרוד וכל ימיו חי בעוני גדול, חברו הטוב היה הרמב"ם שרצה מאוד לעזור לו כלכלית, אך הרב אבן עזרא התנגד ולא הסכים בשום פנים ואופן לקבל עזרה כספית מאחרים. ישב הרמב"ם וחשב היאך יוכל לעזור לחברו הטוב ללא ידיעתו, ורעיון יפה נצנץ במוחו, הרי הרב אברהם אבן עזרא יוצא כל בוקר לתפילת שחרית בבית הכנסת הסמוך לביתו, ובדרכו לתפילה עובר הוא על גשר סמוך, אשים לו שם כסף על הגשר, והרי לפי ההלכה המוצא מעות מפוזרים הרי אלו שלו, וכך יוכל הרב אבן עזרא לקבל כסף מדין מציאה כדון, ולא מדין צדקה. אמר ועשה, למחרת השכם בבוקר הלך הרמב"ם לגשר, וממש סמוך לבואו של הרב אבן עזרא, נגש לגשר ופיזר שם שטרות של כסף ומיד התחבא אחרי עץ סמוך וציפה לבואו של ידידו הטוב. ואכך מיד הגיע הרב אבן עזרא, אך מה רבה הייתה הפתעתו של הרמב"ם, כשראה את חברו הטוב עובר את הגשר כשעיניו עצומות, ואין הוא מבחין כלל בשטרות הכסף שהכין לו במיוחד, פנה מיד הרמב"ם לידידו הטוב ושאלה בפיו, מדוע עברת היום את הגשר בעיניים עצומות? ענה לו הרב אבן עזרא, כל יום אני עובר את הגשר בדרכי לבית הכנסת, והיום אמרתי לעצמי, מעניין אם אצליח לעבור את הגשר בעצימת עיניים, וכך עשיתי, ואכן הצלחתי לעבור את הגשר בעיניים עצומות. שמע זאת הרמב"ם וסיפר לרב אבן עזרא את מה שהכין לו על הגשר, ענה לו הרב את היסוד שלו, שהאדם מקבל רק מה שמגיע לו ומה שלא מגיע לו לא יעזור שום דבר שבעולם ואפילו אם יצליח לקבל דבר שלא מגיע לו כדון הרי שזה יילקח ממנו בדרכים אחרות. מעשה היה ברבי חיים מוולוז'ין, שהתקיימה אסיפת רבנים גדולה בביתו, שהשתתפו בה ראשי ישיבות וגדולי הדור, תוך כדי הישיבה קם אחד מזקני הרבנים, ותוך כדי שהוא קם משך אתו בטעות את המפה שעל השולחן, וכל הכוסות והבקבוקים מזכוכית שהיו על השולחן נפלו ארצה. מיד פנו כל הנוכחים והתכופפו להרים את מה שנפל, קם רבי חיים ואמר עצרו! דעו לכם! אם יש בביתי פרוטה אחת שלא כדון ושלא מגיע לי הרי שישברו כוסות או כלים, אך אם כל כספי בביתי הוא נקי הרי ששום כלי לא ישבר, ואכן כל הכלים שנפלו היו שלימים ושום דבר לא נשבר. מכל זה אנו למידים כמה חובה מוטלת עלינו להתחזק באמונה שלימה ולחיות בשלווה ונחת בידיעה כי יש מי שמכווין את דרכינו ואת כל חיינו לטובה ולברכה. אמן. שבת שלום ומבורך.

פתגם השבוע

" כל ברכה שעונים עליה
 "אמן"
 היא ברכה שלמה כראוי.."
 {הזוהר הקדוש}

זמני כניסת ויציאת השבת

רבינו	צאת שבת	כניסת שבת	
18:38	17:59	16:45	ירושלים
18:35	18:00	17:02	תל אביב
18:36	17:59	16:53	חיפה
18:39	18:01	17:04	באר שבע
18:38	18:02	16:55	אילת

לזרע של קיימא. אמן.

שלמה בן יונה
חנה בת יעל
אליהו בן מרים
מרגלית בת חנה

" אור החיים הקדוש "

" שבת קודש "

" יום השביעי שבת לה' אלקיך : " { יתרו פרק כ' }

'מעלת שמירת שבת קודש

רבינו האור החיים הקדוש מביא את דברי רבותינו זיכרונם לברכה שאמרו 'כל השומר שבת כהלכתו אפילו עובד עבודה זרה מוחלים לו', ודרשו זאת מהפסוק 'אשרי אנוש יעשה זאת ויבן אדם יחזיק בה שמר שבת מחללו', והמילה 'מחללו' נדרשת כאילו כתוב שתי מילים 'מחול לו'.

ובזה מפרש רבינו הקדוש את הפסוק כאן, 'יום השביעי שבת' שעל ידי שומר שבת כהלכתו, אז נעשה ה' אלוקיך', שגם אם פנה לאלהים אחרים ועבד עבודה זרה, בזכות שמירת שבת קודש, נעשה ה' אלקיו, ונמחל לו על מה שקיבל אלהים אחרים זולתו יתברך שמו.

ובספר חפץ ה' שואל רבינו הקדוש שתי שאלות: א. מהו הכוונה שומר שבת 'כהלכתו', וכי יש שומר שבת שלא כהלכתו???. ב. מהו כוונת הפסוק 'אשרי אנוש יעשה זאת' הרי שמירת שבת היא היפך עשיה שלא יעשה מלאכה, ומהו הכוונה 'יעשה זאת'???

ומתוך רבינו הקדוש, שהכוונה 'שומר שבת כהלכתו' הוא שלא די בכך שלא יעשה מלאכה, אלא שצריך לקיים כל הלכות שבת, אם זה סעודות ועונג שבת כראוי, אם זה התפילות והלימודים, אם זה הדיבור וההליכה שלו, שתהיה כראוי לכבוד שבת ולא כמו בימות החול. וזה גם הפסוק מתכוון 'אשרי אנוש יעשה זאת' שיקיים כל סעודות והלכות השבת המעשיות כראוי, וגם יהיה 'שומר שבת' שלא יעשה בו מלאכות האסורות, אז יזכה 'למחללו' מחול - לו, שימחלו לו כל עוונותיו.

הבית השלם

הרב שמעון שמש שליט"א - יועץ זוגי וחינוכי: 052-7162999

לכבוד הרב שלום

אני מנהלת בית ספר יסודי, ומתחילת שנת הלימודים אנחנו מדברות על הכבוד למבוגרים, הורים ומורים. אבל ככל שמתקדמות בשנים נראה שיש ירידה בכבוד הניתן לצוות ההוראה. כיצד לדעתך יש להנחיל את "מורא רבך כמורא שמים"?

תשובה:

אמנם אחת הנבואות המתגשמות מול עינינו היא מה שחז"ל נבאו שבאחרית הימים החוצפה תתרבה ונערים ילבינו פני זקנים ועוד (סוטה מ"ט). רואים זאת בחוש ברחוב, בכבישים, באוטובוס וגם בכיתה. אבל אין זאת אומרת שאנחנו 'מצווים לסייע' במימוש הנבואה! לא, אפילו לא צריך להשלים עם התופעה חלילה, אלא למצוא דרכים להנחיל כבוד בחברה, נימוס, דרך ארץ, התנהגות ראויה ועוד. אני מציע לך ולכל לבעלי התפקידים לנהוג בדרך שחינכו רבותינו ז"ל בבחינת "קשוט עצמך ואחר כך קשוט אחרים", ואסביר למה אני מתכוון. בדרך כלל אנחנו נוטים לצטט את דברי חז"ל באופן חלקי... ומצפים שישמעו לנו. 'מורא רבך כמורא שמים' הוא דברי חז"ל הקדושים במשנה באבות פרק ד. אבל יש דבר מקדים באותה משנה שמשום מה אנחנו לא מצטטים אותו, ואולי שכחנו אותו, ויתכן גם שלא רוצים לצטט אותו: "יהי כבוד תלמידך חביב עליך כשלך"! כלומר לפני שמבקשים לנהוג מורא ויראת כבוד כלפי הרב, מצפים ממנו לנהוג כבוד בתלמידים! ונדמה לי שאם היינו עושים זאת בהידור ומכבדים את תלמידינו בכבוד הראוי להם כאשר מתבקש, קל היה גם לתלמידינו לקיים את חלקם ולכבד אותנו המורים! אולי כדאי מדי פעם לעשות אסיפת מורים ולדבר על כך, לתת דרכים וטיפים למורים לנהוג בתלמידים בכבוד הראוי להם, לשמוע אותם להתייחס לדבריהם ולשמוע את דעתם. אפילו 'להתייעץ' איתם בדברים שאפשר כגון קישוט הכיתה וכדומה ולשתף אותם, לפרגן להם ולשבח אותם על רעיונותיהם. תלמיד החווה כבוד מצד המורים, קל לו יותר לנהוג בהם כבוד מדרכי הטבע לחלוטין! בבחינת איזהו מכובד? זה המכבד את הבריות. ובתוך עמי אנכי יושב... התלמידים לא נשארים חייבים לאף אחד ויודעים היטב להחזיר אהבה וכבוד למורים שמעריכים אותם, וכמרים הפנים אל הפנים כן לב האדם לאדם אמר שלמה המלך במשלי כ"ז. ואם כבר ציטטנו את המשנה, כדאי לצטט אותה במלואה: "יהי כבוד תלמידך... וכבוד חברך כמורא רבך, ומורא רבך...". לעני"ד אם נגביר את המודעות התלמידים בשני חלקים הראשונים, יותר קל יהיה להם לקיים את החלק השלישי... בהצלחה רבה.

לעילוי נשמת מורי ורבי
מרן ראש הישיבה חכם
שלום הכהן בן מלכה
תפחה זצוק"ל ז"ע. אמן.

כבוד רבו ותלמיד חכם

הלכות - ילקוט יוסף הלכות תלמוד תורה

הגאוני, ואותם המדמים בנפשם להורות מחוזק עיונם בתלמוד, ראוי למונעם מזה, שאין בזמנינו מי שהוא ראוי לכך. ע"ש. אולם מי שיש לו ארבע שעות ביום, או יותר, לתלמוד, יקבע שלש שעות מהן בלימוד ההלכה, והשאר ללימוד גמרא וראשונים כאשר תשיג ידו.

מי שהיה משתתף באופן קבוע מידי יום ביומו בשיעור תלמוד במסגרת לימוד "הדף היומי", וברצונו להשתתף בשיעור הלכות, בשלחן ערוך ואחרונים, הנמסר מפי תלמיד חכם מורה הוראה, במקום השיעור של "הדף היומי", אין מנהגו הראשון נחשב עליו כנדר, ורשאי להפסיק מלימוד הדף היומי אף בלי התרת נדרים, וילמד בקביעות הלכה למעשה. ואדרבה אם באותה שעה שלומד דף היומי יש במקום אחר לימוד בהלכה מפי מורה הבקי בהלכה, יש להעדיף לימוד ההלכה על לימוד הדף היומי, שהיא בבחינת מעלן בקודש, כדי שיבין וישכיל לדעת דיני האסור והמותר להלכה ולמעשה, ולא יכשל ח"ו באיסור חילול שבת או באיסור ברכה לבטלה וכיו"ב, ושגגת תלמוד עולה זדון. וירא שמים יוצא ידי שניהם, שאם אפשר לו לימוד כל יום גם הדף היומי, וגם לימוד ההלכה, ומשכיל על דבר ימצא טוב.

ומכל מקום נכון וראוי לתלמוד מפקידה לפקידה בספרי מוסר ואגדה שמביאים לידי יראת שמים. ובוודאי שאין לומר דברי אגדה הנראים כתמוהים בעיני המוני העם ועמי הארץ, ותלמידים קטנים. ומה טוב לקרוא בכל יום חק לישראל. וכבר תיקנו חז"ל לקרות בכל יום פרשת התמיד ופרק איזהו מקומן וברייתא דרבי ישמעאל, כדי שיחשב ללימוד מקרא משנה וגמרא. ולכן תלמיד חכם שתורתו אומנותו אינו חייב בקריאת חק לישראל ויוצא ידי חובת השילוש בסדר תפלתו. ומכל מקום טוב ונכון שגם בן ישיבה יקבע לימוד ב"חק לישראל".

שליש בתורה שבכתב, דהיינו תנ"ך, ושליש במשנה, ושליש בתלמוד. כיצד, הרי שהיה עוסק במלאכתו לפרנסת בני ביתו שלש שעות ביום, ונשאר לו תשע שעות, יעסוק בשלש שעות מהן במקרא, ובשלש שעות במשנה, ובשלש שעות בתלמוד ופוסקים, להבין ולהורות הלכה למעשה. וללמוד דבר מתוך דבר, לאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא. במה דברים אמורים בתחילת לימודו של האדם, אבל כשיגדל בתורה יפנה כל ימיו לעסק התלמוד והפוסקים בלבד, לפי רוחב לבו וישוב דעתו לאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא, עד שידע היאך עיקר המצות, והיאך יוצא האסור והמותר, ולדמות דבר לדבר להבין ולהורות הלכה ולמעשה. ובעתים מזומנות יקרא בתורה שבכתב ובמשניות, כדי שלא ישכח דבר מדיני התורה.

כל הדין הזה שאמרנו שצריך לשלש לימודו למקרא ולמשנה ולתלמוד, היינו בתלמידי חכמים שיש להם פנאי ולומדים כל היום, תשע שעות ויותר, ואינם טרודים לפסוק הלכה לרבים, שאז ישלשו לימודם כאמור. אבל בעלי בתים שאין להם פנאי לתלמוד יותר משעתיים שלש בכל יום, לא ילמדו אלא דיני התורה הלכה למעשה מתוך השלחן ערוך, ונושאי כליו, שמפיהם אנו חיים, שזהו שורש ועיקר הלימוד בתורתנו הקדושה, לדעת מה יעשה ישראל, ואינם יוצאים כלל ידי חובת מצות תלמוד תורה, בלימוד המשנה והגמרא, כי אין למדים הלכה מפני תלמוד כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא, היינו הלכות פסוקות. ולכן בעלי בתים כאלה ילמדו עם תלמיד חכם מובהק בשלחן ערוך ואחרונים, לדעת מה יעשה ישראל, שהוא עיקר הלימוד שמביא לידי מעשה. אבל הלומדים "דף יומי" בלבד מהתלמוד שלנו, אינם יוצאים בזה ידי חובת מצות תלמוד תורה, שהרי כתב הגאון רבינו מהר"י בן מיגאש שאין בימינו מי שיוכל לפסוק הלכה מפי התלמוד, אלא רק על פי פסקי

מצות עשה על כל איש מישראל ללמוד תורה הלכה למעשה, ועל-ידי זה יוכל גם כן לקיים המצוות כהלכתן, ולשמור עצמו מאיסורי תורה. שנאמר "ולמדתם אותם ושמרתם לעשותם. וכמו שאמרו רבותינו. גדול תלמוד שמביא לידי מעשה. לפיכך כל איש מישראל חייב בתלמוד תורה, בין עני בין עשיר, בין שלם בגופו בין בעל יסורין, בין בחור בין זקן גדול שתשש כוחו. ואפי' עני המתפרנס מן הצדקה, ואפי' בעל אשה ובנים שחייב לפרנסם, חייב לקבוע לו זמן ללמוד תורה שנאמר "לא ימוש ספר התורה הזו מפיך והגית בו יומם ולילה".

ועד אימתי חייב אדם ללמוד תורה, עד יום מותו, שנאמר "השמר לך ושמור נפשך מאד פן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך, ופן יסורו מלבבך כל ימי חיידך". וכל זמן שלא יעסוק בתורה הוא שוכח ואין דברי תורה מתקיימים במי שמרפה עצמו עליהן, ולא תימצא תורה אצל אלה שלומדים מתוך עידון ואכילה ושתיה, אלא במי שממית עצמו על התורה, ומצער גופו תמיד, ולא יתן שינה לעיניו ולעפעפיו תנומה. ואמרו חכמים "זאת התורה אדם כי ימות באהל", שאין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו באהלי החכמים. וכן אמר שלמה בחכמתו, אף חכמתי עמדה לי, תורה שלמדתי באף היא שעמדה לי. וכך היא דרכה של תורה, פת במלח תאכל, ומים במשורה תשתה, ובתורה אתה עמל.

כל השוכח דבר מתלמודו הרי זה מתחייב בנפשו, וכל זה לא נאמר אלא ביושב ועוסק בדברים בטלים, ואינו חוזר על תלמודו, אבל אם אכל זיתים וכיוצא באלו הדברים המביאים לידי שכחה, אין בזה איסור תורה. ולא נאמר אלא בזמן הראשונים שלמדו בעל פה, אבל לאחר שנכתב הש"ס לא שייך דין זה. ויש חולקים.

חייב אדם לשלש את לימודו בכל יום

" הגאון רבי עובדיה הדאיה זצוק"ל "

את כל התורה. תמך בהיתר המכירה בשנת שמיטה, וכתב: "והנח להם לישראל שלא להרהר אחרי המכירה, ושלא לפרוש מן הציבור, שרב ככל סומכים על הפוסקים שהנהיגו עניין המכירה בשופי...". אסר למסור מאדמות א"י שנכבשו על ידי צה"ל לגויים, בין היתר בטענה כי זו נתינת חלק לסיטרא אחרא. כתב תשובה התומכת בזכותה של מדינת ישראל לגבות מסים. מרן הרב מרדכי אליהו זצ"ל סיפר על הרה"ג עובדיה הדאיה זצ"ל, שהיה ראש המקובלים בדור האחרון, שימש כחבר ביה"ד הגדול לערעורים וחיבר כמה וכמה ספרי שו"ת בהלכה וכן בקבלה. גם בעולמות עליונים ונסתרים וגם בעולם הזה היה "סולם מוצב ארצה וראשו מגיעה השמימה". מו"ר מרן הרב זצ"ל למד ממנו הרבה ושימש אותו שנים רבות. סיפר מרן הרב כי בצעירותו היה רגיל ללמוד עמו באותו בית הכנסת בליל שבעות ובליל הושענא רבא, והיה רגיל לילך למקווה שעה קודם עמוד השחר. "פעם אחת ביקש ממני לילך עמו. ובאותו זמן הייתי בן שלושים והוא בן שמונים. וכיוון שאסור לרחוץ עם רבו בבית המרחץ (יו"ד רמ"ב סעי' ט"ז), טבלתי בחדר אחר, ועד שסיימתי להתפשט, הרב סיים כבר לטבול ולצאת ולא רצה להשאירני לבדי, ולכן חכה עד שאסיים. זמן מעט אחר כך ביקשוהו לילך לאיזה שמחה והוא סירב באומרו שיש שם מדרגות והוא זקן וכו'. ושאלתי אותו: כיצד כבודו אומר "זקן אני", והרי במקווה כבודו עלה וירד את מדרגות המקווה בזריזות. וענה לי שמשום צניעות הוא לא הולך לאותה שמחה. אמרתי לו שזה מה שכתוב בגמרא "ת"ר: איזהו מטבע של אברהם אבינו? זקן וזקנה מצד אחד, ובחור ובתולה מצד אחר", ופירש תוס': "לא שהיה בו צורת זקן וזקנה מכאן, בחור ובחורה מכאן, דאסור לעשות צורת אדם, אלא כך היה כתוב מצד אחד זקן וזקנה ומצד אחר בחור ובתולה". וכל זה מחמת הנהגתם פעם כצעירים לצורך מצוות "וישכם אברהם", ופעם כזקנים כנגד יצר הרע "ואברהם כבד". כשאמרתי לו זאת, הקפיד ואמר: "את זה תאמר בהספד!". אחר שנים נפטר הרב ואני שכחתי מאותה אמירה. ובהספדו לא הזכרתי את הסיפור הזה. אחר כמה ימים בא אלי אחד מבני משפחתו וסיפר לי שהרב בא אליו בחלום ושאל מפני מה הרב אליהו לא מספיד אותו? והתפלא כיוון שהספדתי אותו בהלוויה. אני חכתי בדעתי אולי לא הספדתי אותו כראוי וזכרתי באותו מעשה. באזכרת השבעה שלו סיפרתי את אותו מעשה. וכל זה כיוון שחכמינו אומרים שהנפטר שומע מה שמספידים עליו "דהתם קאימנא". למחרת בא אלי בנו ואמר לי שהחכם בא אליו בחלום ואמר לו שחכם מרדכי הספיד אותו כראוי. הרב נפטר בכ' שבט תשכ"ט ונקבר בחלקת הרבנים הספרדים בהר המנוחות.

הגאון רבי עובדיה הדאיה . נולד בחנוכה תר"ן בחלב שבסוריה, לרב שלום הדאיה ולשרה לבית לבטון. משני צדדיו היה נצר למשפחות רבנים ידועות. סב סבו, הרב חיים מרדכי לבטון, רב של העיר. אביו עלה לזמן קצר לארץ ישראל בשנת תרמ"ז. בשנת תרנ"א יצא האב לצורך ניתוח עיניים ולבסוף עלה עם משפחתו לארץ ישראל בסוף שנת תרנ"ח. התחנך בתלמוד תורה "דורש ציון" ולאחר מכן בישיבות "חסד אברהם" ו"תפארת ירושלים", בהמשך שכר אביו את הרב המקובל שלום בוחבוט שילמדו. למד גם מפיהם של המקובלים רבי יצחק שרים ורבי יצחק אלפיה. בשנת תרס"ז נשא לאישה את שולמית בת הרב עזרא שרים. בזמן מלחמת העולם הראשונה נמלט לחלב מאימת הגיוס לצבא הטורקי לכארבע שנים. בשנת תרפ"ג, עת הוקמה ישיבת פורת יוסף בעיר העתיקה, התמנה הרב הדאיה לר"מ ללימודי הפשט והסוד שם. היה פעיל גם בישיבת "עוז והדר", ישיבת מקובלים שפעלה במסגרת פורת יוסף ובה התפללו על פי כוונת האר"י, ושם שימש שליח ציבור במשך שנים רבות. בשנת תרפ"ה התמנה להיות חבר בית הדין של העדה הספרדית בירושלים, ובשנת תרצ"ט התמנה להיות דיין בבית הדין בפתח תקווה וכיהן דה פקטו כרב העדה הספרדית במקום. על נייר המכתבים שלו היה רשום "רב ראשי בפתח תקווה". בשנת תשי"ח שיקם את ישיבת המקובלים בית אל, שאת ספסליה חבש בצעירותו, והעבירה לגג ביתו שבמערב העיר, ובנוסף בנה לצידה ישיבה ללימוד נגלה - "שלום עבדו", על שם אביו. בסוף ימיו תכנן כנראה להעביר את הישיבה חזרה לעיר העתיקה. בבחירות למועצת הרבנות השלישית בתש"ה התמודד הרב הדאיה, הגיע למקום הרביעי ולא נכנס למועצה. עם פטירת חבר המועצה הרב יוסף הלוי בט"ו אלול תש"ז, נבחר לממלא מקומו. עקב בעיות הביטחון והמצור בירושלים נדחתה כניסתו לתפקיד בחודשים אחרים. בשנת תשי"א נתמנה לחבר בית הדין הרבני הגדול לערעורים בירושלים. בשנת תשט"ו נבחר שוב למועצה. חיבורו המרכזי הוא שו"ת בשם "ישכיל עבדי" הכולל שמונה כרכים, שבעה נדפסו בחייו והשמיני במלאת עשר שנים לפטירתו. כרך א' בשו"ת זה נושא הסכמות של אביו, הרב יעקב מאיר, הרב אליהו קלצקין, הרב יוסף חיים זוננפלד, הרב קוק והרב איסר זלמן מלצר. זכה בפרס הרב קוק בספרות רבנית מקורית - על חלקו החמישי של שו"ת "ישכיל עבדי" בשנת תשי"ט, ובפרס ישראל לספרות תורנית (תשכ"ח), כמו כן זכה באות "איש ירושלים". עמדותיו: התנגד להתקנת תקנות שנועדו לקרב את ההלכה למקובל בעולם המודרני, כמו הצעתו של הרב יצחק אייזיק הלוי הרצוג שהבת תירש עם הבנים, בטענה שתקנות מעין אלו עלולות להוביל לדרישה שהרבנים יבטלו

ניתן לקבל את העלון במייל. נא לשלוח בקשה למייל: Asher7171@walla.com

הצעות והארות יתקבלו בשמחה.